

Gedeon serege

2007. May 18.

Igehirdetés Hajmáskér 2007. 05. 13.

Így szól hozzánk Istennek Igéje a Bírák könyvéből, annak 7. részéből a 7. és a 8. versekből:

Az Úr ezt mondta Gedeonnak: Ezzel a háromszáz emberrel, akik szürcsöltek, szabadítlak meg benneteket, és adom a kezébe Midjánt. A nép többi része pedig menjen haza!

Akkor ez a nép magához vette az ételmezt és amazoknak a kürtjeit. A többi Izráelből való férfit pedig elküldte, mindenkit a maga sátrába, és csak a háromszáz férfit tartotta magánál. Midján tábora alattuk volt a síkságon.

Eddig Istennek írott Igéje.

Kedves Testvéreim, az utóbbi időben gyakran hallottam azokat a szavakat, amelyek a kétségbeesés, a félelem, a bizonytalanság szavai voltak, s amelyek arról tettek tanúbizonyságot, hogy nagyon sok olyan ember, keresztyén ember él kishazánkban, vannak gyülekezeteinkben, akik finoman szólva sem látják rózsásnak egyházunk helyzetét, s akik azt mondják, jaj mi lesz az egyházzal, ha mi már nem leszünk! Jaj, mi lesz velünk, hisz nincsenek tele templomaink, jaj, hogyan fogunk megmaradni, mikor ahelyett, hogy szaporodna a mi népünk, úgy tűnik, minthogyha egyre inkább összezsugorodnánk, összehúzódnánk.

Komoly probléma, főként azért, mert olyan világban nőttünk fel, ahol a logika, a matematika meghatározza a gondolkodásunkat. Pont ezért fontos, hogy Gedeon történetében megtaláljuk azt a vígasztalást, amelyre mindannyiunknak szüksége van, és azt az útmutatást, amely a mi gyülekezetünknek, s a keresztyén egyháznak a jövőjének a záloga ezen a világon.

Mert hát mi is történt itt Gedeon történetében? Miért is olyan fontos az embereknek a kiválogatása? Ugye, tudjuk azt, hogy midjániták megtámadják a zsidókat, ők összegyűjtenek Gedeon vezetésével egy hatalmas sereget, harminckétezer embert, akik együtt vannak, készen arra, hogy harcoljanak. Igen ám, de ebben a harminckétezer emberben van huszonkétezer, aki fél. Huszonkétezer, aki úgy gondolja, hogy hát azért mindig kétesélyes egy csata, mindig kétesélyes egy háború, és talán jobb lenne kimaradni belőle. Tulajdonképpen nem szívük szerint harcolnak, hanem mert talán úgy gondolják, hogy nincs más választásuk, talán úgy gondolják, hogy muszáj volt eljönni, mert mégiscsak szégyelltek volna otthon maradni, ki tudja, mennyi indítékuk van, de az alapvető érzés a szívükben a rettegés, a félelem attól, hogy nemsokára szembe fognak kerülni ezzel a midjánita sereggel, és hátha meg fognak halni ebben a csatában. Olyan emberekkel pedig nem lehet csatába menni, akik félnek. Olyan emberekkel nem lehet háborút vívni, akik rettegnek attól, hogy mi fog történni, hogy az ellenség erősebb. Hogy akik ellenük támadnak, azok majd ügyesebbek lesznek, gyorsabbak lesznek, és el fognak pusztulni.

A mi kis magyar népünk, de a világtörténelem is sok-sok példáját adta annak, hogy maroknyi csapatok, akik elég elszántak voltak, és készek voltak meghalni a szent ügyért, győzelmet tudtak maguknak kivívni, vagy legalábbis hősi cselekedeteket hajtottak végre. A magyar történelemben Nándorfehérvár védői, Eger védői, és ki tudja hány hős katonai cselekedet bizonyítja azt, hogy maroknyi ember, hogyha a szívében bátorság van és odaszánás, képes győzelmet aratni sokkal nagyobb ellenségen. És láthatjuk azt, hogy voltak a történelemben olyan csaták, ahol a hatalmas nagy ellenséget, a hatalmas nagy sereget megfutamították azért, mert volt közöttük néhány gyáva, és a gyávák amikor futni kezdtek, akkor magukkal sodorták mindenkit, merthogy ragadós. Ha egyszer egy visszavonulás elkezdődik, ha nem bátor emberek szervezeten hajtják végre, hamar torkollik fejvesztett menekülésbe.

Épp ezért Isten megrostálja ezt a népet. Azt mondja, túl sokan vannak. Egyrészt nem nekem tulajdonítanak a győzelmet, ha győznek, hanem a maguk erejének. Másrészt csak azok teszik ezt, akik egyébként félnek. Mert a bátor ember bátorságához hozzátartozik az, hogy az Istenbe veti a bizalmát, ezért nem retteg. Mert tudja azt, hogy ebben az életben és a túlvilági életben is egyedül az Isten kezében van. Aztán azt mondja, amikor a huszonkétezer ember elmege, hogy hát ez a tízezer sereg még mindig túl nagy. Rostáljuk meg újra őket.

Egy nagyon érdekes módot választ az Isten. Leviszi az embereket a forráshoz, a patakhoz, ott igyanak. Kedves Testvéreim, sokan talán nem is gondolnák, hogy milyen fontos dolog az, hogy apró cselekedetei az életünknek hogyan, milyen módon történnek. Pedig van egy magyar mondás, hogy a stílus maga az ember. Igen, ezek az emberek lerohannak a folyóra, és háromszáz kivételével mindegyik a térdére esik, leejti a fegyvereit is talán, és a fejét beledugja a vízbe és úgy iszik.

Nem tudom, hogy az állatvilágban tudjátok-e, hogy mikor a legsebezhetőbbek az állatok? Amikor isznak. Miért? Mert a vizet nézik közelről, és nem pedig azt, hogy mi történik körülöttük. Egy sereg, ahol a katonák a vízbe dugják a fejüket, hihetetlenül sebezhető. Egy katona, aki nem képes arra, nincs annyi önuralma, hogy inkább apró kertyokat emeljen a szájához, de közben figyelje, hogy mi történik körülötte, rossz katona. Tudjátok, újra meg újra eszembe jutnak azok az idők, amikor még volt Magyarországon sorkatonaság. És én áldom az Uristent, hogy még részesülhettem egy picit belőle, és végiggondolhattam, hogy micsoda komoly tanítás volt abban a struktúrában.

Amikor először is azt mondták, hogy a katonának az a feladata, hogy végrehajtsa a parancsot. Nem az, hogy gondolkodjon. A gondolkodásra ott vannak a vezetők. A katonának az a feladata, hogy megtanulja fegyelmezetten végrehajtani mindazt, amire kiképezték. És a kiképzésnek bizony-bizony részei voltak olyan dolgok, amiket nem is értettük, hogy miért fontos. Hogy hogyan együnk, hogyan igyunk, hogyan verjünk sátrat, hova kell az őrnök állni. Ezer apróság. Nem is gondolná az ember. S ezer apróság, ami fegyelemre próbálta szoktatni azt a néhány ezer fiatal, akit évente elvittek sorkatonaságba. Kedves Testvéreim, ebben a tízezres seregben háromszáz fegyelmezett ember volt. Háromszáz olyan ember, aki nemcsak kész volt meghalni a hazájáért, a népéért, hanem azt is tudta, hogy hogyan kell viselkedni a jó katonának. Aki tudta azt, hogy az önfegyelem és a fegyelmezett cselekedetek pontosan ugyanolyan fontosak, mint az a hit, ami a szívében lobog, hogy őnek, ha kell, föl kell tudni áldoznia az életét a hazájáért, az ügyért, amiben hisz. Istennek erre a háromszázra van szüksége. Akik nemcsak hogy nem rettegtek a harcban, de birtokában voltak annak a katonai tudásnak is, ami a győzelemhez kell. Ők lettek azok, akik Gedeonnal utána győzelemre vitték ezt a csatát.

Ugye, tudjuk, hogy hajnalban belopóznak a táborba, fölgyújtják a sátrakat, fújják a kürtöket... De vajon végiggondoltátok-e, hogy háromszáz embernek is milyen nehéz lehetett fegyelmezetten végrehajtani, hogy egyetlen egy páncél se csörrenjen meg, egyetlen egy fáklját ne ejtsenek el idő előtt, egyetlen egy kürtöt ne fújjon meg ijedten a katona. Hanem pontosan, időben azt tegye, amit kell.

S tudjátok, mért olyan fontos még ez a történet? Merthogy az egész mögött ott áll az Úristen. Ugyanis nem Gedeon válogat. Nem Gedeon az, aki taktikusan kitalálja, hogy hát nincs nekem szükségem azokra a katonákra, akik félnek. Nem Gedeon mondja azt, hogy hát nincs nekem szükségem azokra, akik nincsenek az ismeretnek, a tudásnak, a hadi ismereteknek a birtokában. Gedeon engedelmeskedik. Engedelmeskedik az Istennek, és végrehajtsa ő is a parancsot. Kedves Testvéreim, óriási dolog lenne, és óriási dolog az, amikor valamikor valakinek, egy gyülekezetnek, vagy nekünk, egyénenként sikerül napról napra az Istennek egész kicsi utasításait végrehajtani.

Ugyanis a keresztyén egyházaknak, a keresztyén gyülekezeteknek és a keresztyén embereknek is ezen áll vagy bukik a sikere. Tudjátok, nagyon gyakran küzdünk önmagunk is azzal a problémával, hogy szeretnénk szeretni valakit, de nem megy. Szeretnénk egy kicsit kedvesebbek lenni embertársainkhoz, vagy egy bizonyos embertársunkhoz, szeretnénk békességet kötni valakivel, de nem megy. S tudjátok, hogy mi ebben a borzasztó? Hogy mi, akik magunkat szeretjük gyakran az Isten katonáinak mondani, ilyenkor nem vagyunk képesek engedelmeskedni a parancsoknak. Nálunk van az Ige fegyvere, a hit pajzsa, felövezzük magunkat, ahogy a Biblia elmondja, csak hát kérem szépen, nagyon gyakran nincs meg bennünk az a bizonyosság, hogy a hit harcát nekünk meg kell harcolni. Hanem félünk, hogy majd mit mond a másik. Félünk, hogy vajon ha mi belemegyünk egy beszélgetésbe, egy konfliktusba azzal, hogy megvalljuk a hitünket, hogy következetesen hűségesek maradunk az Isten parancsához, akkor is, ha nekünk más lenne a véleményünk, mint ahogy nekünk a katonaságnál megtanították, hogy a sereg az a hely, ahol a gömbölyű dolgokat fölemelik és viszik, a szögletes dolgokat meg gurítják. Mért? Mert ez a parancs. Ha eljutunk idáig, először kis apró dolgokban, aztán talán egyre nagyobb dolgokban, először egyénenként, aztán közösségekben is, hogy engedelmeskedni tudunk, na akkor lesz jó reményünk afelől, hogy lesz folytatás, hogy megnyerjük életünkben a hitnek a harcait.

Ugyanis, gondolatok csak bele, ma Magyarországon azt mondják, hogy körülbelül másfél millió ember van, aki reformátusnak vallja magát. Íme, itt van Gedeon serege. Nem huszonkét, nem harminckétezer ember, másfél millió. Ebből tudunk 800 ezerről. Ők azok, akik ott vannak, és azért, ha kell, az egyház mellé állnak, fölállják, hogy egyházat fenntartsanak, pénzükkel, idejükkel, energiájukkal, vagy legalábbis valamilyen módon hozzájárulnak, hogy működjön a református egyház Magyarországon. És ebből a 800 ezer emberből van egy-, kettő-, háromszázezer ember, aki vasárnapról vasárnapra templomba jár. Miért? Mert ő próbál a fegyelmezett jó katona lenni, aki meg akarja tanulni, hogy a Sátán, a gonosz, s nevezhetjük bármily módon azokat a külső erőket, amik minket megpróbálnak igenis elhallgattatni, megpróbálják az Isten ügyét igenis háttérbe szorítani, ezekkel meg kell vívni a harcot. De ehhez fegyelmezettnak kell lenni, bátornak kell lenni, és újra meg újra gyakorolni kell a hadi ismereteket.

Mi azt mondjuk, hogy a református embernek az Ige a fegyvere. Hol máshol találkozunk ezzel? Az istentiszteleten, a bibliaórán meg otthon, amikor kinyitjuk a Bibliát. Kedves Testvéreim, nem valami varázslatos dologban van az Isten ereje. Nem valami hihetetlenül bonyolult dolgot kell az Isten jó katonájának megtanulni, csak ilyen egyszerű lépéseket. És meg kell tanulni, hogyha azt mondja nekünk a tanítás, hogy szeresd a te ellenségedet, akkor elkezdem gyakorolni. Nem biztos, hogy érzem, nem biztos, hogy úgy gondolom, de gyakorlom. Miért? Mert így szól a parancs. Ezt adja ki nekünk Jézus.

Tudjátok, valamikor hitvalló őseink, amikor énekelték a "Fel barátim drága Jézus zászlaja alatt"-ot, azért tették, mert látták, hogy ez egy harc. Harc a világ ellen, és harc önmagunk ellen, a bennünk is ott lakozó gonosz ellen. És Gedeonnak azok a katonái, az a háromszáz, az ugyanúgy szomjas volt, mint a 9700. Azok is szívesen beledugták volna a fejüket a patakba, csak minél több vizet tudjanak inni. Azokat is ugyanúgy égette a sivatagi nap heve, mint a többi. Tudták fegyelmeztettek, összeszedettek lenni, és hát, kedves Testvéreim, nekünk is ez lenne a feladatunk, ez a jövőnk egyetlen záloga. Ez pedig nehéz. Hogy milyen nehéz harc, azt nagyon jól tudjátok nélkülém is.

Évtizedek óta, talán sokan több, mint fél évszázada gyakoroljátok, hogy hogyan lehet az Isten fegyelmezett harcosának lenni. Aki nem ember, nem hús és vér ellen visel háborút, hanem a gonosznak minden megjelenési formája ellen. Viszont azt is látni kell, hogy amikor ilyen katonák vannak, akkor nem számítanak a létszámok. Merthogy a másik oldalon éppúgy félnek, a másik oldalon a többség éppúgy képzetlen harcos, a másik oldalon ha meginognak a sorok, éppúgy magukkal ragadják és elviszik a legképzettebbeket is. Csak nekünk tudni kell azt, hogy a mi igazi erőnk

ugyanabban van, mint Gedeon seregének. Hogy a mi vezérlő tábornokunk maga az Isten. Hogy mi nem akármilyen zászló alatt, hanem a Krisztus zászlaja alatt harcolunk a gyülekezetek fennmaradásáért, a keresztyén hitnek a terjedéséért vagy legalábbis megmaradásáért. Minket nem egyszerűen egy lelkész, egy püspök, egy esperes, egy Gedeon, vagy akárki más állított, hogy szálljunk harcba a rombolásnak, a káosznak, az emberek közti kapcsolatoknak és a szeretetnek a szétzilálására törekvő erőkkal. Hanem mi Krisztustól kaptuk a szeretet parancsolatát. Mimögöttünk, bármilyen kevesen vagyunk, Ő áll ott. Ha mi jó katonák akarunk lenni, akkor Ő segít ebben a tréningben. Segít, hogy képezzük magunkat, csiszol bennünk, egyre jobb és egyre hatékonyabb sereget kovácsol belőlünk.

És, higgyétek el, sosem a létszám a fontos. Higgyétek el, sosem az a kérdés, hogy egy ember, tíz ember, száz ember vagy ötszáz ember ül egy templompadban, hanem az, hogy akik ott vannak, ők milyenek, akik ott ülnek, tényleg az Igére figyelnek-e, az a maroknyi közösség tud-e valóban testvére lenni egymásnak. Megtanultuk-e azt, hogy csak együtt tudunk hatékonyan működni. Mert ha igen, akkor ebből a hatékonyságból, az együttműködni akarásból automatikusan következik, hogy megtanuljuk elfogadni a másikat, megtanuljuk segíteni a másikat, lehajolni érte, vagy épp elfogadni az ő segítségét, mert látjuk, hogy mindaz, amit itt a hajmáskéri gyülekezet, vagy a Magyarországi Református Egyház, vagy a történelmi egyházak szerete a világban képviselnek, az nem rólunk, emberekről szól, hanem az Istennek, s az Ő szent Fiának, a Krisztusnak hatalmas harcáról, melyben mi tudhatjuk azt, már réges régen megszületett a győzelem, mi tudhatjuk azt, hogy nem fogunk veszíteni, s tulajdonképpen nem más a mi életünk, mint kicsiszolása, kitökéletesítése, felragyogtatása ebben a világban annak, hogy az igazság és a szeretet az Isten nevében győzedelmeskedik. Ne rettegjünk hát. Ne engedjük, hogy a kétségbeesés, vagy bármi más eluralkodjék rajtunk. Lesznek következő nemzedékek, lesznek következő századok. Hogy ezt elérjük, nem kell mást tennünk, csak amit tettünk eddig, csak talán egy kicsit jobban, egy kicsit hűségesebben, és meg is érte, mint egy jó katona, aki már látja, hogy miért történik mindaz, amit a parancsnokai kiadnak, hogy az Isten belőlünk kovácsolja, egyszerű hétköznapi halandókból az Ő győzedelmes seregét ezen a világon. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked azt, hogy bár nagyon gyakran nincs bennünk semmi különleges, egyszerű emberek vagyunk, a magunk gyenge és erőtlen eszközeivel próbálunk szolgálni Néked, mégis, amikor engedelmeskedünk parancsolataidnak, mikor elfogadjuk a Te tanításodat, mikor hűségesek tudunk maradni Hozzád, akkor apróbb-nagyobb győzelmeket arathatunk ebben az életben. Ó, Urunk, add, hogy ne magányos harcosok legyünk, hanem szerveződjünk győzedelmes hadsereggé, akik megőrzik a Te örökségedet, s akik új sereget, új híveket toboroznak a Te népednek, a Te zászlódnak alá. Mindenség Istene, adj nekünk hitet és erőt. Hogy ne keserítsenek el minket a számok, hogy ne ijedjünk meg attól, hogy mily kevesen vagyunk, hanem nézzünk hitünknek s nemzetünknek azokra a hőseire, akik Terád figyeltek, a Te ügyedért, a Te nevedben szálltak síkra, s győzni tudtak ezerszeres ellenerő ellen is. Mindenség Istene, add, hogy ne a mérlegelés, hanem az elfogadás, odaszánás népe legyünk. Hogy ne esélyeket latolgassunk, hanem engedelmeskedjünk, hajtsuk végre a Te Igéd parancsolatait, s hogy ezáltal ne csak mi magunk, de az egész világ megtapasztalhassa a Te hatalmas akaratodat s a Te győzni tudó, mégis emberi erőtelenségben lakozó erődöt. Mennyei Atyánk, áldj meg minket, és légy azokkal a testvérekkel is, akik nincsenek most közöttünk, akiket munkájuk, kötelességük, betegségük, vagy bármi más elszóltott e maroknyi gyülekezetből. Urunk, adj gyógyulást betegjeinknek, adj békességet a háborúságot hordozóknak, áldd meg a dolgozó emberek munkáját, s vezesd őket vissza, hogy vállt vállhoz vetve, az Igéből folyamatosan tanulva lehessünk hűséges néped, dicsőséges harcosaid e földön. Mennyei Atyánk, mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szeretett Fiadért, a mi Urunk, Krisztusért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.